

Národní divadlo moravskoslezské

Národní divadlo moravskoslezské

DIÁŘ MÉHO ŽIVOTA

26.02.2025 Žena a život ~ Strana 46 ~ Vytiskeno: 30 702 ~ Prodáno: 18 044 ~ Infotype: Nepojmenováno ~ Datum importu: 26.02.2025 01:10 ~ Čtenost: 234 424 ~ Vydavatel: Mafra, a.s. ~ Země: Česko ~ AVE: 373 632,81 Kč ~ GRP: 2,60

„Krása nesmírná. Znáte tuto knihu? Je to sbírka ruských pohádek, což teď asi není nejoblíbenější žánr, ale mně de o název. Nechci totiž psát o ruských pohádkách, nýbrž o italském filmu,“ předesílá Bořek Slezáček.

le popořádku. Trávím teď dost času v Ostravě, kde hraju v Divadle Mír v inscenaci Narozeniny, kterou jsem napsal, jak už jsem zde neskromně několikrát zmínil. Do toho začínám v tomtéž městě, tentokrát v Divadle Jiřího Myrona - což je jedna ze scén **Národního divadla moravskoslezského** (ano, taky si myslím, že **Národní divadlo** je jen jedno a stojí na nábřeží Vltavy) - zkoušet muzikál Mamma Mia! Už jednou jsem v něm hrál, v tom pražském nastudování. Je to ale má srdeční záležitost, a tak jsem se neváhal vnutit i do toho nového. Za poslední tři týdny se mi díky tomu stalo, že jsem měl odpoledne čas, a tak jsem šel do kina. Třikrát.

Jako první jsem zhlédl film Nosferatu. Hrozně jsem se na něj těšil. Když jsem byl malý kluk, šíleně jsem se bál upírů. Byl to takový ten strach, který naplňuje váš život, prostupuje vším a je to směs hrůzy a fascinace. Pídl jsem se po každé informaci o upírech, četl jsem o nich, nechal si vyprávět příběhy. A v noci jsem nemohl spát jinak než obložený česnekem. Trvalo to roky. Ale nebojte, už jsem v pohodě. Může za to vlastně moje máti, která k nám, když mi bylo asi pět, pozvala Mikuláše s čertem. Vydělali mě tak, že jsem omdlel. A od té doby jsem pak měl tyhle noční můry. Díky, mami...

Ale zpátky do kina. Upíři pro mě byli tedy ztělesněním zla, proto jsem pochopitelně nemohl přijmout, když je v Interview s upírem hráli Brad Pitt s Torném Cruisem (mám rád režiséra Neila Jordana, ale tohle podělal). A tak jsem se opravdu strašně těšil na film Nosferatu. Ten původní - ještě němý - byl vlastně prvním filmovým hororem vůbec, ten druhý, od režiséra Wernera Herzoga, byl opravdu strašidelný. Filmy Roberta Eggerse mám rád, čekal jsem proto návrat klasického gotického hororu. Problém je, že když du do kina s velkým očekáváním, jsem vždycky po zásluze zklamán. A tak stejně jako jsem zklamaně odešel v půlce posledního Vetřelce, odešel jsem i z Nosferatu. Možná mu dám ještě šanci na reparát, až dorazí na streamovací služby. Prostě jsem nepřistoupil na hru, kterou s divákem režisér rozehrál. A není to jeho, ale moje chyba. Co už. Zato další týden jsem měl kinematografický svátek.

Do kin dorazil nový film Paola Sorrentina, režiséra, jehož dílo miluju nadevše. Taky už jsem vám na těchto místech několik jeho děl podsouval. Novinka se jmenuje Parthenope a je to film o kráse. Honza Hřebejk ho viděl dřív než já a trochu ho znehtil, a ani kritiky v tisku nebyly úplně oslavné. Já jsem ale (snad i díky tomu) byl naprosto uchváten. Tou krásou, tou fantazií, tou odvahou, tím vším dohromady. Když film skončil, chtěl jsem běžet za promítačem, ať ho pustí znovu, v autě jsem si okamžitě pustil aspoň soundtrack.

A do třetice. Minulý týden sem vyrazil na film, který se v angličtině jmenuje A Complete Unknown, protože český distributor jej uvádí jako Bob Dylan: Úplně neznámý. Ještě k tomu mohli připsat barevný film s titulky, jak pro blbce. Nejsem zrovna milovník životopisných filmů. Například Bohemian Rhapsody byl podle mě strašně špatný film. A to Queen miluju. Bob Dylan se ale povedl.

Timothée Chalamet je skvělý, hraje na kytaru a zpívá. Ně jako Dylan, ale tak, že mu to věříte a ani chvíli nemyslíte na to, že vidíte Chalameta, jak předstírá, že je Dylan. Film zabírá jen krátký výsek jeho kariéry, vlastně úplný začátek. Je to hezký film a stojí za to ho vidět.

Podtrženo sečteno, berte můj dnešní text jako pozvánku do kina. Další tipy už vám dnes nedám, anebo o. k. ještě jeden přidám. Ale tím už končím. Pac a pus, dámy. Mějte se krásně.

DOPORUČUJI...

Emilia Pérez Francouzský filmový muzikál o šéfovi mexického drogového kartelu, který se rozhodne stát ženou. Film se líbí úplně všem kromě Mexičanů. Všude na světě, tedy s výjimkou Mexika, vyhrál už skoro všechny ceny a asi vyhraje i Oscary.

Kdo je Bořek Slezáček? @borekslezacek Herec, spisovatel a muzikant. V současnosti působí na několika pražských scénách, natáčí s českými i zahraničními televizními a filmovými produkcemi. Je autorem úspěšné knihy Kéž bys tu byla a věnuje se i psaní scénářů. Žije s partnerkou Žanetou, divadelní produkční, se kterou vychovávají dva syny, Kolju (15) a Andreje (11).

DIÁŘ MÉHO ŽIVOTA

„Krása nesmírná. Znáte tuto knihu? Je to sbírka ruských pohádek, což teď asi není nejoblíbenější žánr, ale mně jde o název. Nechej totiž psát o ruských pohádkách, nýbrž o italském filmu,“ předesílá Bořek Slezáček.

Ale popořádku. Trávím teď dost času v Ostravě, kde hraju v Divadle Mír v inscenaci Narozeniny, kterou jsem napsal, jak už jsem zde neskromně několikrát zmínil. Do toho začínám v tomtéž městě, tentokrát v Divadle Jiřího Myrona – což je jedna ze scén Národního divadla moravskoslezského (ano, taky si myslím, že Národní divadlo je jen jedno a stojí na nábřeží Vltavy) – zkoušet muzikál Mamma Mia! Už jednou jsem v něm hrál, v tom pražském nastudování. Je to ale má srdeční záležitost, a tak jsem se neváhal vnutit i do toho nového. Za poslední tři týdny se mi díky tomu stalo, že jsem měl odpoledne čas, a tak jsem šel do kina. Třikrát.

Jako první jsem zhlédl film Nosferatu. Hrozně jsem se na něj těšil. Když jsem byl malý kluk, šleně jsem se bál upírů. Byl to takový ten strach, který naplňuje váš život, prostupuje vším a je to směs hrůzy a fascinace. Pídl jsem se po každé informaci o upírech, četl jsem o nich, nechal si vyprávět příběhy. A v noci jsem nemohl spát jinak než obložený česnekem. Trvalo to roky. Ale nebojte, už jsem v pohodě. Může za to vlastně moje máti, která k nám, když mi bylo asi pět, pozvala Mikuláše s čertem. Vyděsili mě tak, že jsem omdlel. A od té doby jsem pak měl tyhle noční můry. Díky, mami...

Ale zpátky do kina. Upíři pro mě byli tedy ztělesněním zla, proto jsem pochopitelně nemohl přijmout, když je v Interview s upírem hráli Brad Pitt s Tomem Cruisem (mám rád režiséra Neila Jordana, ale tohle podělal). A tak jsem se opravdu strašně těšil na film Nosferatu. Ten původní – ještě němý – byl vlastně prvním filmovým hororem vůbec, ten druhý, od režiséra Wernera Herzoga, byl opravdu strašidelný. Filmy Roberta Eggerse mám rád, čekal jsem proto návrat klasického gotického hororu. Problém je, že když jdu do kina s velkým očekáváním, jsem vždycky po zásluze zklamán. A tak stejně jako jsem zklamán

odešel v půlce posledního Větrce, odešel jsem i z Nosferatu. Možná mu dám ještě šanci na reparát, až dorazí na streamovací služby. Prostě jsem nepřistoupil na hru, kterou s divákem režisér rozehrál. A není to jeho, ale moje chyba. Co už. Zato další týden jsem měl kinematografický svátek.

Do kin dorazil nový film Paola Sorrentina, režiséra, jehož dílo miluju nadevše. Taky už jsem vám na těchto místech několik jeho děl podsouval. Novinka se jmenuje Parthenope a je to film o kráse. Honza Hřebejk ho viděl dřív než já a trochu ho znectil, a ani kritiky v tisku nebyly úplně oslavné. Já jsem ale (snad i díky tomu) byl na prostou uchvácen. Tou krásou, tou fantazií, tou odvahou, tím vším dohromady. Když film skončil, chtěl jsem běžet za promítačem, ať ho pustí znovu, v autě jsem si okamžitě pustil aspoň soundtrack.

A do třetice. Minulý týden jsem vyrazil na film, který se v angličtině jmenuje A Complete Unknown, protože český distributor jej uvádí jako Bob Dylan: Úplně neznámý. Ještě k tomu mohli připsat barevný film s titulky, jak pro blbce. Nejsem zrovna milovník životopisných filmů. Například Bohemian Rhapsody byl podle mě strašně špatný film. A to Queen miluju. Bob Dylan se ale povedl. Timothée Chalamet je skvělý, hraje na kytaru a zpívá. Ne jako Dylan, ale tak, že mu to věříte a ani chvíli nemyslíte na to, že vidíte Chalameta, jak předstírá, že je Dylan. Film zabírá jen krátký výsek jeho kariéry, vlastně úplný začátek. Je to hezký film a stojí za to ho vidět.

Podtrženo sečteno, berte můj dnešní text jako pozvánku do kina. Další tipy už vám dnes nedám, anebo o. k., ještě jeden přidám. Ale tím už končím. Pac a pusu, dámy. Mějte se krásně. ■

DOPORUČUJI...

Emilia Pérez

Francouzský filmový muzikál o šéfovi mexického drogového kartelu, který se rozhodne stát ženou. Film se líbí úplně všem kromě Mexičanů. Všude na světě, tedy s výjimkou Mexika, vyhrál už skoro všechny ceny a asi vyhraje i Oscary.

Kdo je Bořek Slezáček? @borekslezacek

Herec, spisovatel a muzikant. V současnosti působí na několika pražských scénách, natáčí s českými i zahraničními televizními a filmovými produkcemi. Je autorem úspěšné knihy Kéž bys tu byla a věnuje se i psaní scénářů. Žije s partnerkou Žanetou, divadelní produkční, se kterou vychovávají dva syny, Kolju (15) a Andreje (11).

FOTO: LENKA HADAŠOVÁ (1), AEROFILM (1)